

תת"ע (חיפה) 10800-07-24 - מדינת ישראל נ' פראס בכר

תת"ע (חיפה) 10800-07-24 - מדינת ישראל נ' פראס בכרשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 10800-07-24

מדינת ישראל

נגד

פראס בכר

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[13.09.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

ב"כ הנאשם טוען כי אי התייצבותו לדיון נבעה מסיבות רפואיות חריגות ובלתי צפויות, אשר מקורן בניתוח אשר היה צריך לעבור ובגינו אושפז בבית חולים למשך 6 ימים. כמו כן, טוען כי עבר תקופת החלמה אינטנסיבית שנמשכה 3 חודשים, ורק לאחר מכן התברר לו כי הנאשם נשפט בהיעדר. כן טוען כי הנאשם כופר במיוחס לו, ובידו קו הגנה אותו הוא מתכוון להציג אם יינתן לו יומו בבית המשפט.

המאשימה טוענת כי הבקשה לא הוגשה במועד ומשכך דינה להידחות. כן טוענת כי הנאשם ידע אודות מועד הדיון בעניינו ועדיין לא התייצב. בנוסף, טוענת כי עיון במסמכים הרפואיים שצורפו מלמד כי ב"כ הנאשם אושפז רק לאחר מועד הדיון, ב-29.04.25.

ביום 10.08.25 הוריתי לנאשם לצרף מסמכים בשנית, להמציא ראיות למועד שכירת בא כוחו, וכן להסביר מדוע לא טרח להתייצב בעצמו לדיון שנקבע.

ביום 17.08.25 טען ב"כ הנאשם כי הנאשם פנה אליו כבר ביום 15.07.24 וצירף תמונה משיחתם שלטענתו תומכת בעובדה זו. כן ציין כי הנאשם לא קיבל כל הודעה כדין בדבר מועד הדיון ומשכך לא התייצב בעצמו. לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

המדובר בדו"ח אשר קיבל הנאשם לידו במועד ביצוע העבירה ועליו חתם. עיון בתיק בית המשפט מלמד כי ביום 07.11.24 נשלחה לכתובתו של המבקש הודעה על שינוי מועד הדיון מיום 15.10.24 ליום 28.04.25. ההודעה נמסרה בכתובתו הרשומה של המבקש ביום 16.11.24 וחזרה בציון "לידי הנמען הרשום", ומשכך הנאשם זומן לדיון בעניינו כדין. מעבר לדרוש יצוין כי גם אם הייתי מקבל את טענתו של הנאשם כי לא קיבל הודעה נוספת, לא היה בכך כדי לסייע לו, שעה שידע על מועד הדיון הראשון והייתה זו חובתו להתייצב אליו ולמעצר לברר מה עלה בגורלו.

אין בעצם העברת הטיפול בתיק לטיפולו של אחר ואפילו עו"ד מטעמו, כדי לפטור את הנאשם עצמו מחובתו להתייצב לדיון כדיון. ר' לעניין זה עפ"ת 66594-03-24 ארתור דילן (2.5.24) ממנו ניתן להקיש לענייננו: "המערער הודה בבקשה כי אכן קיבל את הדו"ח, ומסר אותו לחברו, שעה שיכל בסד הזמנים שהיה לרשותו, להגיש בקשה להישפט או להגיש בקשה להסב את הדו"ח על שם הנהג בפועל, אך פעולה פשוטה זו שניתן לבצע אותו באופן מקוון, לא בוצע על ידו, ובחר, למסור את הטיפול לידי אדם אחר, גם כשנוקט המערער באפיק פעולה זה של הפניית הדו"ח לאדם אחר, היה עליו, כפי שקבע בית-משפט קמא, לוודא את ביצוע הפעולה ולפקח על הפניית הדו"ח אל החבר על מנת לוודא שבסד הזמנים הקבוע תוגש בקשה להסבת הדו"ח או בקשה להישפט, ומשלא עשה כן, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא שאין למערער אלא להלין על עצמו".

כן ר' עפ"ת (ירושלים) 51943-07-23 אבו חרוב (22.1.24): "כפי שקבע בית המשפט קמא, המערער לא יצא ידי חובתו בכך שמסר את הטיפול בהודעת הקנס למי מטעמו. היה עליו לעקוב ולוודא כי הטיפול הושלם, וכי הבקשה הוגשה במועד (השוו: ע"פ (ירושלים) 4186/09 שמשון נ' מדינת ישראל, 26.04.2009; ע"פ (ירושלים) 2161/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל, 29.7.2008). מכל מקום, טעות של הנאשם או מי מטעמו לא הוכרה בפסיקה כעילה המצדיקה הארכת מועד להישפט (רע"פ 5344/23 גלגלי נ' מדינת ישראל, 15.08.2023; רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (6) 803, 793; רע"פ 8862/21 מסארוה נ' מדינת ישראל, 29.12.2021)".

רוצה לומר, העובדה שלב"כ הנאשם היתה סיבה מוצדקת (ואיני חולק על כך) לא להתייצב לדיון, לא פוטרת את הנאשם מהתייצבות בעצמו. מהתכתבות ה"whatsapp" אשר צירף ב"כ הנאשם עולה כי ככל הנראה השניים שוחחו ב-15.07.24, יום לאחר שקיבל הנאשם את הדו"ח לידיו. במצב דברים זה, נראה כי הנאשם העביר את הדו"ח לטיפולו של בא כוחו ומאותו רגע - זנח את הטיפול בו, ומשכך אין לו להלין אלא על עצמו. מעבר לכך יצוין כי המסמך שצירף ב"כ הנאשם לפיו הניתוח נקבע ליום 27.04.25, נושא את התאריך "21.11.24". במצב דברים זה, נהיר כי אף ב"כ הנאשם ידע אודות מועד הניתוח מבעוד מועד, כמו גם על מועד הדיון; ועדין לא הגיש בקשה מתאימה במועד. זאת ועוד, מהמסמך הרפואי הנוסף שצורף, עולה כי בסופו של יום עורך הדין הנכבד התייצב בבית החולים רק ביום 29.4.25 (יום חר הדיון) והניתוח התקיים ביום 30.4.25.

באשר לטענת עיוות הדין, הנאשם לא פירט כפירתו או כל טענות הגנה אפשריות. כל שטוען הנאשם הוא כי ברצונו להישפט, ועומדות לו טענות הגנה אותן הוא מבקש להעלות בפני בית המשפט. המדובר בטענה שהועלתה בעלמא, ללא ביסוס או פירוט מספק, ומשכך אין בידי לקבלה. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' דבור בעפ"ת (נצרת) 7150-10-15 עבד אל חלים נ' מ"י (פורסם בנבו), שם טען המערער כי שסיכויי הגנתו גבוהים מבלי לפרטם: "אמנם, בבוא בית-משפט קמא לבדוק בקשה להארכת מועד להישפט, עליו לתור אחר קיומה של טענת הגנה מהותית וכן אחר הסיבה שעמדה בבסיס האיחור בהגשת הבקשה להישפט. יחד עם זאת, אין די בהעלאת טענת הגנה כאשר סיכויי הוכחתה ו/או אישושה הינם קלושים ונמוכים. הטענה, כי סיכויי ההגנה הינם גבוהים, אין בה לבדה, כאשר היא נעדרת כל משענת ו/או תמיכה ראייתית, ולו לכאורית או ראשונית, כדי להצדיק מתן ארכה, כמבוקש".

הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף נוכח מהות העבירה בה הואשם הנאשם- שימוש ברכב ללא רישיון רכב בתוקף. במקרה זה, את טענת ההגנה הרלבנטית, קיומו של רישיון רכב בתוקף, ניתן היה להוכיח באמצעות צירוף מסמכים מתאימים; וזאת לא נעשה.

זאת ועוד, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי פרוטוקול פסק הדין נשלח לנאשם כבר ביום 17.05.25, ואישור המסירה חזר בציון "בהעדר הנמעת, נמסר למי שגר עמו בבית". המדובר במסירה כדין, ועדיין בחר הנאשם להגיש בקשתו רק ביום 30.07.25 - חודשיים וחצי לאחר מכן. מעבר לעובד שמדובר בשיהוי ניכר, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוותן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

לא זו בלבד, הנאשם אף לא צירף תצהיר מטעמו לאימות העובדות הנטענות, עובדה אשר מקימה כשלעצמה עילה לדחיית הבקשה. לעניין זה יפים דבריו של השופט כב' השופט מרדכי כדורי בעפ"ת 75796-10-24 נאסר אלדין נ' מדינת ישראל:

"בהתאם להלכה הפסוקה, נאשם המבקש לבטל פסק דין שניתן נגדו בהעדרו, נדרש לפרט בבקשתו את כלל טענותיו ולצרף לבקשה אסמכתאות ותצהיר מטעמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד (6) 793, 802). משלא צורף תצהיר, היה על בית משפט קמא לדחות את הבקשה על אתר."

בשולי הדברים יצוין, כי למרות החלטתי מיום 10.8.25, הדוחה את בקשתו של הנאשם לעיכוב ביצוע העונש, הנאשם לא טרח למלא אחר הוראות גזר הדין, לא הפקיד את רישיונו וגם בכך יש כדי להוסיף לעילות הדחייה.

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי יש טעם להיענות לבקשת הנאשם ולהורות על ביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו. פסק הדין מיום 28.04.25 יותר על כנו.

וידגש, הפסילה עליה הוריתי בתיק זה החלה ביום 30.7.25, אך תימנה מעת הפקדת הרישיון במזכירות בית המשפט זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ' אלול תשפ"ה, 13 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.